

ikke ser godt ud, sætter jeg ikke megen Pris paa. Endnu skal jeg gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem, nemlig om det Sidste, han fremkom med. Da der var Tale om Thingenes Frihed, sagde det ærede Medlem, at naar Folkethinget forlangte Ret til at votere over Provisorierne, maatte vi ogsaa her forlange Ret til at votere over den foreløbige Finantslov. Jeg vil dertil sige, at jeg har ingensinde hørt, at Folkethinget i og for sig ubetinget har fordret Ret til at votere over Provisorierne. Jeg tror, at dersom Landstthinget vil behandle de provisoriske Love, som det nu har liggende paa tredje Aar, paa samme Maade, som Folkethinget har behandlet de provisoriske Finantslove, vil Folkethinget være tilfreds. Det ærede Medlem vil vistnok erindre, at Folkethinget ikke har ruget længe over den Lov, da det kom sammen i Efteraaret, men temmelig hurtigt forkastede den, og senere har det forkastet den en Gang til. Jeg tror, at Folkethinget vil være temmelig tilfreds, dersom Landstthinget forkaster de provisoriske Love blot en Gang. Der er forresten en lille Forskjel mellem de to Ting, mellem de provisoriske Love, som have været gjemte her Aar for Aar, og saa de provisoriske Finantslove, som efter at være blevne forkastede to Gange i det andet Thing i en Samling, ere blevne lagte til Side. Der er navnlig den Forskjel derimellem, at medens den Fremgangsmaade, som Folkethinget har fulgt, navnlig i sidste Del af Samlingen, kun kan betegnes som et hensynsfuldt Forsøg paa at komme til Ro og Forhandling, saa maa paa den anden Side den Maade, som Landstthinget behandler sine Provisorier paa, betegnes som en Hensynsløshed, navnlig mod det andet Thing. Der er ikke ringe Forskjel paa disse to Fremgangsmaader. —

Krieger: Soleret, som jeg for Tiden staar i dette Thing, havde jeg ikke havt til Hensigt at tage Ordet i Dag, men der er faldet forskjellige Ptringer, overfor hvilke jeg dog føler mig opfordret til at tage et Forbehold.

Ogsaa med Hensyn til den langt fremrykkede Tid skal jeg udtale mig i største Rothed. Den Statsforfatning, under hvilken vi nu leve, er saa eiendommelig, at jeg tror, det vilde blive en overordentlig vanskelig Opgave, hvis Nogen vilde prøve paa at give en endog blot nogenlunde paalidelig Forklaring af dens forskjellige indbyrdes sammenhængende eller ikke sammenhængende Bestanddele, og det er altsaa ikke til at undres over, at der er opstaaet forskellige Meninger

med Hensyn til Fortolkningen af Grundlovens § 25 efter den Anvendelse, denne Paragraf i de senere Aar har faaet. Det er mig ganske klart, at der ikke vil kunne vindes nogen Enighed eller Overensstemmelse imellem de forskellige Anstuelser ved en udførlig juridisk Fortolkning af den Art, som nærmest maa kaldes en Bogstavfortolkning. Tager man lidt nærmere fat paa § 25, kan der nu reises det ene Spørgsmaal efter det andet, efter at man først har forladt den Tradition, som havde bestaaet i 30 Aar. Der lægges nu saa afgjørende Vægt paa det Spørgsmaal, om en foreløbig Lov uden Rigsdagens Godkendelse kan overleve den paa Udstedelsen følgende Samling, i hvilken den er forelagt. Men de, der gjøre dette, maa dog vist Alle betænke, at selv om man fastholder den tidligere antagne Mening, at den foreløbige Lov ikke, uden at være godkendt af Rigsdagen, kan overleve den næste Samling, saa opstaaer, saa snart man er inde paa den blotte Bogstavfortolkning, det Spørgsmaal: Men kunde dog ikke den samme Lov udstedes paany som foreløbig Lov? Der har i sin Tid været opstillet Betingelser for en saadan fornyet Udstedelse, der har været spurgt, om man saa ikke maatte kræve som Betingelse for Gyldigheden af en saadan foreløbig Lovs gjentagne Udstedelse, at de Grunde, som hjemlede den første Udstedelse, fremdeles vare til Stede og det ikke blot i samme Styrke, men i større Styrke, som ved den første Udstedelse. Men forslader man den traditionelle Fortolkning og kommer ind paa en mere bogstavelig Fortolkning, saa er det ganske klart, at der vil være et vidt Spillerum ogsaa paa dette Punkt. Saaledes forholder det sig ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Berettigelsen af det private Initiativ, som jo i Dag udførlig er drøftet her. Jeg tror ganske vist, at vilde det ærede Medlem, som betingelsesvis i sin Tid har udtalt sig for det private Initiativs Gyldighed, konsekvent fastholde sin tidligere Mening, maatte han indrømme, at det private Initiativ var berettiget f. Ex. for Landstthinget, dersom Folkethinget havde beholdt en foreløbig Lov utilbørlig længe uden at fremme den, være sig til Forkastelse, være sig til Overførelse til Landstthinget. Det samme private Initiativ, som det ærede Medlem havde antaget for anvendeligt, hvis Regjeringen uublod at forelægge Loven for Rigsdagen, maatte gjælde for det ene Thing, dersom det andet Thing paa en Maade, som kunde sættes i Kløkke med Regjeringens Forsømmelse, havde tilfidesat, hvad det var forpligtet til med Hensyn til den samme foreliggende foreløbige Lovs til-